

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi február hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

### **í t é l e t e t:**

A másodfokú bíróság az emberölés büntette miatt **vádlott**tellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 13.B.376/2014/8. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlottal szemben kiszabott büntetés szabadságvesztés, melyet börtönben kell végrehajtani;
- a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 8.950 (nyolcezerkilencszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

### **I n d o k o l á s**

A Kaposvári Törvényszék a 13.B.376/2014/8. számú ítéletével a vádlottat a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette miatt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Egyben rendelkezett arról, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.248/2014/2/II. számú átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője az ügyészi perorvoslatot fenntartva, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés hosszabb tartamban történő

megállapítását, emellett pedig a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának megváltoztatását indítványozta.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítés, míg védője elsődlegesen a büntetés enyhítése, másodsorban a bűncselekmény jogi minősítésének megváltoztatása érdekében élt jogorvoslati kérelemmel.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Ezek részletes, külön-külön és összességében történő, a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt mentes volt a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, azt - a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján, az iratok tartalma és logikai következtetés útján - mindössze az alábbiakkal egészítette ki a másodfokú bíróság:

A vádlott elmeállapotával kapcsolatos - igazságügyi szakértői véleményen alapuló - megállapításait (6. old. utolsó és 7. old. első bekezdés) a másodfokú bíróság a tényállás személyi részének tekinti.

A sértett 2013. év március hó 4. napján még jó állapotban volt, a vádlott megfelelő gondoskodása mellett halála nem következett volna be. (**tanú1** tanú vallomása 6. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 2. bekezdés, illetve nyomozati iratok 152. oldal orvosszakértői vélemény.)

A fentiek szerint kiegészített, immár hiánytalan, és senki által sem vitatott tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ekként a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolásának a bizonyítékokat elemző részét kimerítőnek tartotta, annak érvelésével pedig teljes egészében egyetértett.

A büntetőeljárás során egymástól függetlenül nyilatkozó **tanú2** és **tanú3** tanúk az egész eljárás során következetesen azt támasztották alá a vádlotti védekezéssel szemben, hogy a sértett emberhez nem méltó körülmények között, hidegben, ellátatlanul feküdt, ennek következményeként egészségi állapota rendkívül rossz volt. Vallomásuk kétséget kizáró bizonyossággal arra a tényre utal, hogy szabad szemmel, laikus számára is egyértelműen felismerhető volt a sértett életét veszélyeztető állapota.

Életszerűtlen a vádlotti védekezés a tekintetben is, hogy visszamaradott mozgáskorlátozottsága miatt nehezen mozgott, és ezért nem tudta magatehetetlen apját egyedül ellátni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem is volt elvárható a vádlottól az, hogy egyedül gondozza a súlyos állapotban lévő édesapját; az azonban igen - és erre az állapotánál fogva képes is lett volna -, hogy a lakásban a kihűléses állapot megelőzését szolgáló hőmérsékletet teremtsen a konyhában lévő sparhelt befűtésével, hiszen erre maga is hivatkozott. Emellett arra is képes lett volna, hogy telefonon segítséget kérjen az Országos Mentőszolgálattól a súlyosan beteg édesapja ellátása érdekében.

A másodfokú bíróság szerint a vádlotti védekezéssel ellentétben a gondozási kötelezettség a vádlottat, és nem testvéreit terhelte, hiszen ő élt együtt a sértettel, ő vállalta a sértett gondozását. Ezen a tényen az sem változtat, hogy testvérei közül hárman a vádlottal és a sértettel egy településen laknak. Ekként a vádlott kötelessége lett volna a lakás megfelelő hőmérsékletre felfűtése, valamint az orvosi segítség hívása. Ezzel szemben a vádlott az adott körülmények között e kötelezettségét nem teljesítette és ezáltal súlyosan méltatlan, megalázó helyzetbe hozta a sértettet, aki ellátatlanul, a saját ürülékében feküdt **tanú2** és **tanú3** tanúk helyszínre érkezésekor.

Ezek mellett életszerűtlen a vádlottvédekezése a tekintetben is, hogy ő étellel és itallal látta el súlyos állapotban lévő édesapját. Az igazságügyi orvosszakértők egybehangzóan és kétséget kizáróan állapították meg szakvéleményükben annak tényét a boncolás során, hogy a sértett több napja nem kapott már szilárd ételt, ekként állapota romlásához nemcsak maga a kihűlés, hanem emellett az ellátatlanságból fakadó alultápláltság is vezetett.

Mindezekre tekintettel tehát a vádlott védekezése súlyosan életszerűtlen; helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vádlottbűnösségét tagadó védekezését elutasította.

-----

A fentebb részletezett okokból kifolyólag helytálló az elsőfokú bíróság azon állásfoglalása, amely szerint a vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

Egyetértett a másodfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályának vizsgálata kapcsán kialakított állásponttal. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvény a vádlott cselekményeire enyhébb elbírálást tesz lehetővé.

A cselekmény tényállása és a büntetési tételkeret azonos.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyvek rendelkezései egyaránt tartalmazzák a büntetés középértékére utalást. Ebben az esetben a

Kúria 4/2013. Büntető kollégiumi véleménye értelmében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés változása megalapozza a Btk.2.§ (2) bekezdésének alkalmazását.

Az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) 38.§ (2) bekezdésének a) pontja szerint a feltételes szabadság a büntetés kétharmad részének kitöltését követő naptól illetheti meg a vádlottat, míg az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdése alapján a vádlott csupán a kiszabott szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltését követően volt feltételes szabadságra bocsátható.

Törvényes a vádlott cselekményének minősítése is.

E körben a másodfokú bíróság nem értett egyet a védői állásponttal, amely szerint a vádlottat a hanyag gondatlanság (negligencia) terhelte volna. Az egységes bírói gyakorlat ugyanis számos határozatban fejti ki azt az irányadó álláspontot, amely szerint a rokon kapcsolat esetén a gondozási kötelezettség elmulasztása az emberölés keretében nyerhet értékelést. A fenti álláspontot foglalta el a Kúria több eseti döntésében is [BH 2012.85; EBH 2010.2115; BH 2005.131]. Erre figyelemmel a minősítés megváltoztatását célzó védői fellebbezés nem volt megalapozott.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen és súlyuknak megfelelően értékelte. Határozatának ezzel kapcsolatos része annyiban volt helyesbítendő, hogy nem lehet súlyosító körülményként értékelni a vádlott terhére a speciális gondozási kötelezettség elmulasztását és a közeli hozzátartozó sérelmére megvalósított bűncselekményt. Az a fenti egységes joggyakorlat folytán ugyanazon tény kétszeres értékelését jelentené, amely tilalmazott. Ugyanakkor a vádlott terhére súlyosító körülményként értékelendő az italozó életmódja.

Hangsúlyozza ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az ügy kapcsán nem észlelt olyan különös méltánylást érdemlő körülményt, amely a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességét számottevően csökkentené.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés neme és mértéke - a fentiek szerint helyesbített bűnösségi körülmények mellett is - szükséges a Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez; így azok enyhítésére, vagy súlyosítására nem volt törvényes lehetőség. Erre tekintettel a büntetés súlyosítása, illetőleg enyhítése végett bejelentett jogorvoslati kérelmek sem voltak megalapozottak.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság fentebb kifejtett álláspontja szerint nincs a Btk.38.§ (3) bekezdésében meghatározott olyan különös méltánylást érdemlő körülmény, amely a szabadságvesztésből történő feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés fele részének kitöltését követően tenné lehetővé. Erre tekintettel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor e méltányossági szabályt alkalmazta a vádlottal szemben, hiszen annak törvényes feltételei nem állnak fenn.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó elsőfokú rendelkezést megváltoztatta és akként határozott, hogy a vádlotta Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja szerint az általános szabályok alapján, tehát a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Összességében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése folytán helybenhagyta.

Rendelkezett egyben a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be.381.§ (1) bekezdése alapján, amelyet a Be.338.§ (1) bekezdése értelmében a vádlott köteles megfizetni.

Pécs, 2015. február 3.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás bíró

A Kaposvári Törvényszék 13.B.376/2014/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.91/2014/4. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2015. évi február hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Pécs, 2015. február 3.

Dr.Tóth Sándor s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő